

RJEŠENJE SUDA

18. lipnja 1980. (*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Conseil de l'ordre des avocats”

U predmetu 138/80,

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Conseil de l'ordre des avocats à la Cour de Paris (Vijeće odvjetničke komore pri Sudu u Parizu))

JULES BORKER

- 1 Deliberacijom od 27. svibnja 1980., koju je Sud zaprimio 9. lipnja 1980., Conseil de l'ordre des avocats à la Cour de Paris (Vijeće odvjetničke komore pri Sudu u Parizu), pozivajući se na članak 177. Ugovora o EEZ-u, uputio je Sudu pitanje o tumačenju članka 59. i susljedičnih članaka Ugovora o EEZ-u kao i Direktive Vijeća br. 77/249/EEZ od 22. ožujka 1977. o učinkovitom ostvarivanju slobode pružanja odvjetničkih usluga (SL L br. 78, str. 17.).
- 2 U dotičnoj je deliberaciji navedeno da je Jules Borker, član pariške odvjetničke komore, nakon što je jedno od velikih kaznenih vijeća pri Landgerichtu Köln (Zemaljski sud u Kölnu, Njemačka) donijelo odluku kojom navedenom odvjetniku ne dopušta zastupanje oštećenika u kaznenom postupku, Vijeću te komore uputio zahtjev da odredi „uvjete za obavljanje odvjetničke djelatnosti prilikom pružanja usluga pred bilo kojim sudom države članice”. Iz spisa proizlazi da je po prigovoru oštećenika, Oberlandesgericht Köln (Viši zemaljski sud u Kölnu, Njemačka) rješenjem od 23. siječnja 1980. potvrdio odluku Zemaljskog suda te izjavio da se Direktiva br. 77/249 „ne može smatrati dijelom nacionalnog prava”. U tim je okolnostima Vijeće odvjetničke komore izjavilo da „smatra svrsishodnim da prije nego što se izjasni o zahtjevu” Sudu Europskih zajednica postavi, na temelju članka 177. Ugovora, sljedeće pitanje:

„Uzimajući u obzir odredbe članka 59. i susljedičnih članaka Ugovora o EEZ-u te Direktive Vijeća od 22. ožujka 1977. o učinkovitom ostvarivanju slobode pružanja odvjetničkih usluga, jesu li te odredbe po svojoj naravi, strukturi i tekstu, odredbe koje pojedincima dodjeljuju prava koja oni mogu ostvarivati pred sudovima države članice i koja nacionalni sudovi moraju poštovati bez obzira na činjenicu da država članica kojoj je ona bila upućena nije u određenom roku koji je imala na raspolaganju donijela mjere potrebne za usklađivanje s Direktivom te može li se odvjetnik države članice u smislu članka 2. Direktive Vijeća od 22. ožujka 1977., koji je propisno registriran pri odvjetničkoj komori države članice iz koje dolazi, valjano pozivati pred sudom države članice domaćina na izravan učinak te direktive iako ta država članica nije u roku određenom u članku 8. donijela mjere potrebne za usklađivanje s navedenom direktivom, i to u svrhu obavljanja odvjetničkih djelatnosti pri pružanju usluga, pri čemu valja istaknuti da taj odvjetnik nastupa zajedno s odvjetnikom ovlaštenim zastupati stranke, koji odvjetničku djelatnost obavlja pred sudom države domaćina?”

- 3 Sud je na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u nadležan odlučivati o prethodnim pitanjima koja se tiču tumačenja Ugovora i akata institucija Zajednice. U drugom stavku toga članka dodaje se da: „Ako se takvo pitanje postavi pred bilo kojim sudom države članice, taj sud može, ako smatra da je odluka o tom pitanju potrebna da bi mogao donijeti presudu, zatražiti od Suda da o tome odluči.”
- 4 Iz te odredbe proizlazi da se na temelju članka 177. Sudu može obratiti samo sud pred kojim se vodi postupak s ciljem donošenja odluke sudske naravi. To nije slučaj u ovom predmetu jer pred Vijećem odvjetničke komore nije u tijeku spor o kojem bi ono na temelju zakona moralo odlučiti, nego zahtjev za davanje izjave u vezi s nesuglasjem između člana odvjetničke komore i sudova druge države članice.
- 5 Stoga je jasno da Sud nije nadležan odlučiti u vezi s deliberacijom koju mu je dostavilo Vijeće odvjetničke komore pri Sudu u Parizu.
- 6 U tim okolnostima treba primijeniti članak 92. Poslovnika, kako je izmijenjen 12. rujna 1979. (SL L br. 238, str. 1.), i po službenoj dužnosti utvrditi nenadležnost Suda.

Slijedom navedenog,

saslušavši nezavisnog odvjetnika,

SUD,

u sastavu: H. Kutscher, predsjednik, A. O’Keeffe i A. Touffait, predsjednici vijeća, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart i T. Koopmans, suci,

nezavisni odvjetnik: J.-P. Warner,

tajnik: A. Van Houtte,

proglašava i presuđuje:

Sud Europskih zajednica nije nadležan odgovoriti na pitanje koje mu je Vijeće odvjetničke komore pri Sudu u Parizu uputilo deliberacijom od 27. svibnja 1980.

Sastavljeno u Luxembourg 18. lipnja 1980.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: francuski